

Hồi 94

Cao Trí Tuyệt Luân

Tuy không biết rõ người cũng như tên của Bạch Khai Tâm, Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiều Kiều và Lý Đại Chủ, Tô Anh vẫn có gặp họ một lần.

Chính là lần cả bốn đối phó với Ngụy Ma Y.

Bây giờ đột nhiên cả bốn người cùng xuất hiện, bao quanh nàng, dù cho nàng trầm tĩnh thành tánh, chẳng hề tỏ lộ niềm vui buồn, mừng giận ra mặt, nàng cũng chẳng tránh khỏi kinh hãi, thần sắc biến đổi liên.

Lý Đại Chủ cười lớn, cất tiếng trước:

- Tô cô nương ơi ! Chẳng có gì đáng sợ lắm, cô nương bình tĩnh. Hai hôm nay, cái dạ dày của tại hạ mất bình thường, hoạt động kém lắm, nếu muốn ăn thịt cô nương, tại hạ phải chờ ít nhất cũng vài hôm nữa.

Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách:

- Một mỹ nhân thông minh như vậy mà người cũng không thể chữa ra sao ? Nói thật, dù người có thềm rở dãi, nhất định ta cũng ngăn trở người, có đói thì tìm con mồi khác mà xơi, chứ mồi này là của cấm !

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Theo ý ta thì cứ để cho lão ấy xơi !

Cáp Cáp Nhi cười hì hì:

- Người mang cái danh hiệu hạp với người quá chừng ! Đúng là tổn nhân bất lợi kỷ ! Giả như Lý Đại Chủ xơi thịt của nàng, thì người có lợi gì mà xúi giục chứ ?

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Lợi, đương nhiên là không có, song ít nhất ta cũng được an tâm ! An tâm về cái việc không bị nàng bắt đem bán mắc bán rẻ cho thiên hạ.

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Xương thịt của người tanh thú vị như vậy, đáng bao nhiêu tiền mà nàng đem bán chứ ? Mà tại sao nàng bán người ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Đến tiểu muội của nàng, mà nàng còn bán được, thì ai mà nàng chừa để ?

Tô Anh chớp mắt, vui cười lên mấy tiếng, hỏi:

- Bốn vị đến đây, chẳng lẽ vì bất bình về việc của Thiết Tâm Nam mà can thiệp ?

Đồ Kiều Kiều thở dài:

- Thực ra thì tiểu liễu đầu đó cũng đáng thương hại lắm !

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu các vị cho rằng tôi định đưa nàng vào cạm bẫy gì đó, thì tại sao vừa rồi các vị không ngăn trở nàng ?

Bạch Khai Tâm vênh vênh mặt:

- Nàng ấy chẳng phải là con gái ta, mà cũng chẳng phải là vợ ta, nàng có bị lừa hay không, điều đó có liên quan gì đến ta mà bảo ta đa sự ?

Cáp Cáp Nhi tiếp nối:

- Hà huống để cho nàng đến với Ngụy Vô Nha kể ra cũng được lắm chứ ! Ha ha ! Giả như Ngụy Vô Nha vừa ý nàng, thì đúng là một điều hay ! Hay không tưởng nổi !

Đồ Kiều Kiều buông luôn:

- Khi một nữ nhân muốn giành giật một nam nhân, thì có việc chi mà nữ nhân đó chẳng dám làm chứ ? Huống hồ cái gã nam nhân cần giành giật đó lại là Tiểu Linh Ngư ? Thì cái việc giành giật Tiểu Linh Ngư, người ta cũng dám gây nên án mạng lắm ! Án mạng thì nghĩa gì, miễn người ta chụp được gã nam nhân đáng yêu đáng quý đó là đủ ! Cho nên bọn ta chẳng trách chi người đâu !

Tô Anh bình tĩnh hỏi:

- Nếu vậy thì các vị đến đây với mục đích gì ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Bọn ta đến đây cốt tìm người, để làm một cuộc giao dịch.

Tô Anh cau mày:

- Giao dịch ? Các vị muốn giao dịch như thế nào ?

Cáp Cáp Nhi cất tiếng:

- Tự nhiên là một cuộc giao dịch công bằng, song phương đều có lợi như nhau, có điều chẳng rõ người sẵn sàng giao dịch với bọn ta hay không ?

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu song phương cùng có lợi như nhau, thì tại sao tôi từ khước ?

Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Tốt ! Tốt lắm ! Ta hỏi thật người, người có muốn làm làm vợ Tiểu Linh Ngư hay không ?

Tô Anh không lộ vẻ thẹn:

- Nếu muốn không thôi thì còn nói gì ? Chẳng những tôi muốn, mà còn quyết tâm lấy hấn cho kỳ được ! Tôi không thể không lấy hấn !

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn:

- Ha ha ! Người quyết tâm ! Nhưng người nên hiểu, muốn cho Tiểu Linh Ngư bằng lòng lấy người, thì chẳng phải là một việc dễ dàng đâu nhé.

Tô Anh cười nhẹ:

- Nếu là việc dễ dàng thì khi nào tôi cần lấy hấn ? Tôi nghĩ đến sự lấy hấn làm chi ?

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người có cách gì làm cho hấn chịu lấy người ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Tôi chưa có cách gì cả. Càng không có cách, càng phấn đấu, sự phấn đấu đó rất thích thú chứ, phải không các vị ?

Đồ Kiêu Kiêu bĩu môi:

- Nhưng, khi đụng đầu với thất bại, thì sự thích thú sẽ biến thành chán chường. Có đúng vậy chăng ?

Tô Anh thở dài:

- Tự nhiên ! Thất bại rồi thì còn thích thú cái quái gì nữa được !

Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Được rồi ! Hiện tại, bọn ta giúp người thực hiện tâm nguyện đó, bọn ta sẽ bảo Tiểu Linh Ngư lấy người làm vợ. Song người phải đáp ứng ta một điều kiện.

Tô Anh chớp chớp mắt, điểm một nụ cười:

- Các vị thật sự có cách làm cho hấn phải lấy tôi làm vợ chẳng ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Tự nhiên bọn ta có cách ! Người đừng quên, chính bọn ta nuôi dưỡng hấn đến trưởng thành đó, bọn ta hiểu tâm tính hấn như bàn tay !

Tô Anh gật gù:

- Vậy, các vị muốn tôi làm việc gì cho các vị ?

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Đưa hấn vào trong động của Ngụy Vô Nha, rồi đưa hấn trở ra, nhớ là vào hay ra gì, hấn cũng vẫn còn sống nhăn đấy nhé.

Tô Anh cau mày:

- Các vị có ý tứ gì lại muốn làm cái việc đó ?

Đồ Kiều Kiều giải thích:

- Chỉ vì bọn ta muốn hấn vào đó lấy một vài vật.

Tô Anh suy nghĩ một chút:

- Nếu hấn không chịu đi ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Rất có thể là hấn không đi, nhưng hiện tại thì hấn không thể không đi. Chỉ vì người đã làm một việc giúp bọn ta rất nhiều, việc đó là người đã đưa Thiết Tâm Nam vào động của lão Ngụy.

Lý Đại Chủy cười hắc hắc:

- Nếu người không đáp ứng thì cái dạ dày của ta có thể đổi chứng rồi nó đòi hỏi ray rứt lắm !

Tô Anh cười hì hì:

- Năm lên sáu tuổi, tôi bị rớt từ trên cây cao xuống đất, trong mình có mấy bộ phận hư hỏng, một phần thịt chai cứng, các hạ có ăn cũng chẳng thấy ngon lành gì.

Nàng cười lớn hơn một chút, rồi tiếp:

- Nói vậy chứ cũng còn có chỗ ăn được, bất quá không nhiều thôi. Có điều, tôi khuyên các hạ đừng bao giờ nướng nhé, thứ thịt non mà đem nướng thì uống lắm ! Thứ thịt của tôi, nếu đem hầm, hoặc nấu thì chắc là các hạ sẽ có món ăn rất thích khẩu.

Nàng luận về cách thức nấu thịt của nàng thản nhiên như đàm thoại với bằng hữu, không mấy may rung sợ.

Lý Đại Chủ lấy làm lạ. Chính Ngụy Ma Y là tay cứng cỏi, vẫn sợ như thường khi nghe nói bị giết, bị ăn thịt, nàng là một nữ nhân bạt nhược, vẫn không chút nao núng. Một sự kiện mà họ chưa từng thấy trong đời bại hoại của họ.

Lý Đại Chủ bật cười vang:

- Người đề tĩnh ta, người có lý lắm. Đúng vậy, thịt non đem nướng thì mất cái vị của nó ngay, chỉ có nấu, có hầm, ăn mới khoái khẩu.

Tô Anh tiếp luôn:

- Ngoài ra, các hạ cũng cần phải biết bí quyết nấu thứ thịt non đó nữa mới được !

Lý Đại Chủ trở mắt:

- Bí quyết như thế nào ?

Tô Anh giải thích:

- Phải lóc từng mảnh thịt khi tôi còn sống đây, thịt mới giữ trọn vẹn cái hương vị của nó. Và nhớ là đừng bao giờ dùng dấm mà làm gia vị, bởi thịt người vốn dĩ có chất chua rồi.

Lý Đại Chủ phì cười:

- Đa tạ ! Đa tạ chỉ giáo !

Tô Anh từ từ ngồi xuống, từ từ hỏi:

- Miếng môi ngon ở trước mắt, các hạ còn làm ngơ à ? Không thấy thèm sao, các hạ ?

Lý Đại Chủ đáp gọn:

- Thèm là cái chắc ! Thèm từ lâu !

Tô Anh giục:

- Thế thì còn chờ gì nữa ? Vô đi các hạ !

Lý Đại Chủ buông luôn:

- Vô là cái chắc ! Tại hạ định vô đây !

Lão nhích tới hai bước.

Tô Anh điềm nhiên, không hề nao núng, mừng tợng là người ta mang vật thực đến cho nàng chứ chẳng phải chính nàng sắp làm món ăn cho người ta.

Đồ Kiều Kiều vụt cất tiếng:

- Lại đây, Lý Đại Chủ ! Ta muốn nói với người mấy câu trước khi người hạ thủ.

Bà ta kéo tay Lý Đại Chủ đi ra xa cục trường một chút, đoạn thấp giọng hỏi:

- Thật sự người muốn ăn thịt nàng ?

Lý Đại Chủ trừng mắt:

- Sự tình đã đến nỗi này, chẳng lẽ chúng ta còn buông tha nàng được nữa sao. Thà là ta nuốt nàng vào bụng, sau này Tiểu Linh Ngư sẽ chẳng biết gì cả ! Có phải là tốt hơn để nàng cho các người giết rồi bỏ thân lộ lộ chẳng ?

Đồ Kiều Kiều cau mày:

- Người ăn cả thứ người như nàng nữa hay sao ?

Lý Đại Chủ cười hì hì, nhìn sang Tô Anh đang ngồi, vẻ tỉnh bơ.

Lão mắng khê:

- Cái con liễu đầu đó chừng như thích bị ta ăn thịt lắm. Chẳng rõ trong tâm nàng có chủ ý quỷ quái chi, mà nàng thản nhiên lạ lùng !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Người thử tưởng tượng xem, nếu nàng không có một chủ trương chắc chắn, thì làm gì nàng an tường như núi được. Đã thế, nàng còn khuyên người nên lóc thịt khi nàng còn sống ! Ghê chưa ? Trên đời này, có mấy tay lì gan như nàng.

Lý Đại Chủ trầm ngâm một chút:

- Phải rồi ! Hẳn là liễu có quỷ kế chi đó ! Nàng đang mong đợi ta hạ thủ.

Đồ Kiều Kiều gật gù:

- Biết vậy là khá đấy, tiểu tử !

Lý Đại Chủ lại trầm ngâm một chút nữa:

- Nhưng nàng có biện pháp gì để lừa ta ? Chẳng lẽ nàng có bồi thuốc độc khắp người ? Giả như ta ăn thịt nàng, ta có trúng độc đi nữa, thì nàng cũng chui vào bụng của ta rồi, chứ còn sống làm sao được ? Lừa người ta mà mình chết trước, thì lừa làm chi ?

Đồ Kiều Kiều bĩu môi:

- Khi nào nàng dùng biện pháp ngu ngốc như thế ?

Lý Đại Chủy cau mày:

- Trừ biện pháp đó, nàng còn làm gì được ? Nàng yếu đuối như cây lau non, một ngọn gió thổi qua cũng đủ làm gãy rồi, chẳng lẽ nàng có một biện pháp mạnh ?

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Nếu cái biện pháp của nàng đơn giản, ai ai cũng đoán ra được, thì có ai sợ nàng nữa ? Đã chắc gì nàng yếu đuối như cọng lau non như người tưởng đó ? Ngụy Vô Nha cứng dướng nàng như thế, hắc lão ấy cũng có truyền dạy nàng một vài chiêu sát thủ để phòng thân chứ !

Lần này, Lý Đại Chủy suy tư lâu hơn, đoạn mơ màng hỏi:

- Theo người thì ...

Đồ Kiều Kiều chận lại:

- Theo ý ta thì, thôi vậy, chúng ta nên bỏ đi ! Sống được đến tuần tuổi này, kể ra cũng chẳng phải là không khó khăn đó. Đại Chủy ! Đi sông, đi biển được bằng an, trở về vũng ao hồ mà chết, thì đúng là một điều khóc hận ! Chết nơi tay con liễu đầu đó thật là oan hết sức oan !

Lý Đại Chủy lại suy tư lướt thứ tư.

Sau cùng, lão gật đầu:

- Người có lý !

Đàng kia, Tô Anh bật cười khanh khách:

- Sao các hạ không bước tới ? Phải biết, một phút giây trôi qua, là thịt sẽ già hơn một chút ! Thịt già lại chai, ăn dai lắm đấy nhé !

Lý Đại Chủy cười vang:

- Thịt của người chua lắm, ta ăn không vô !

Tô Anh cười hì hì:

- Các hạ chưa ăn, sao biết được là thịt chua ?

Lý Đại Chủy vẫn cười vang:

- Bằng vào kinh nghiệm, ta thừa hiểu, cần gì phải có nên mới biết ? Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi, là ta nhận xét mọi thứ thịt dùng hương vị của nó.

Tô Anh thở dài:

- Không ngờ thịt có tôi lại chua ! Hay là tại ngày thường, tôi uống dấm quá nhiều ?

Rồi nàng ung dung đứng lên, khẽ nghiêng mình, tiếp:

- Các hạ chê, thì thôi vậy, tôi xin cáo từ.

Bồng, Bạch Khai Tâm gọi:

- Hãy khoan !

Tô Anh cười nhẹ:

- Không lẽ cái dạ dày của các hạ cứng hơn dạ dày của vị tiên sanh kia ? Các hạ không ngán thứ thịt chua à ?

Bạch Khai Tâm cười hắc hắc:

- Ta đâu có giống cái lão ấy ! Lão thích ăn, ta thích yêu, lão thích thịt, ta thích sắc, kẻ thích ăn dù sao cũng bé gan hơn kẻ thích yêu ...

Y chậm chậm bước.

Vừa bước đi, y vừa cất tiếng cười vang:

- Người ta thường nói, kẻ háo sắc có cái lá gan bao trùm vũ trụ. Có lẽ người cũng có nghe câu đó chứ !

Tô Anh vô hình trung lùi lại mấy bước, tuy nhiên nàng vẫn giữ nụ cười:

Nàng đáp:

- Nếu các hạ quen hành động theo cái lối côn đồ, du đảng, thì tôi xin làm mai mối cho một chỗ !

Bạch Khai Tâm trở mắt:

- Người làm mai mối cho ta ?

Tô Anh gật đầu:

- Nơi bờ suối kia, có một mỹ nhân đang tắm, khỏi nói về cái đẹp của người ấy, chỉ nói đến phong tư tình tứ thôi, tôi dám chắc là gặp mỹ nhân đó, các hạ sẽ mê ngay.

Bạch Khai Tâm cười sần sặc:

- Không đâu, ta không mê nổi ai cả, ta chỉ thích người thôi ! Có người rồi, ta không màng đến tất cả nữ nhân còn lại trên đời này, ta không màng luôn cả tiên nữ trên trời cao !

Y dang hai tay ra, như chực ôm Tô Anh vào lòng.

Dù trong bụng chứa trăm mưu ngàn kế, hiện tại Tô Anh cũng phải bối rối.

Nữ nhân nào gặp quỷ háo sắc mà chẳng ngán ? Chẳng bối rối ? Lúc bối rối thì còn tưởng nghĩ mưu kế gì được ?

Lý Đại Chủy trừng mắt nhìn Đồ Kiều Kiều, dậm chân gắt:

- Đáng lẽ ta không nên nghe lời người ! Cái miếng thịt thơm tho như thế lại để con chó ngoạm mất, thế có đáng tiếc chẳng ?

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Thì, cứ để cho hắn làm gì tùy ý, hắn làm xong rồi, người sẽ ăn, có mất đi phân lượng nào đâu mà người tiếc rẻ ?

Lý Đại Chủy căm hận:

- Cái gì qua tay hắn rồi, quăng cho chó, chó cũng chê, chó không buồn ngửi, người bảo ta chực nhặt đồ thừa làm sao ta nhặt được ?

Một tiếng soạt vang lên, Bạch Khai Tâm đã giật toạt y phục của Tô Anh.

Vừa lúc đó bỗng có giọng nói từ từ của một người nào vang đâu đây:

- Nam tử hán, đại trượng phu, sao lại khi phụ một nữ nhân ?

Âm thanh rất bình hòa, rõ ràng, song người thì lướt nhanh hơn gió. Mừng tượng từ trên cao đáp xuống.

Bạch Khai Tâm kinh hãi, vung tay đánh ra một chưởng.

Chưởng thế của y rõ ràng là nhắm vào ngực người đó, lại là một chiêu sát thủ, gồm đủ cái nhanh, cái độc và cái chuẩn.

Y cầm chắc đối phương không làm sao tránh khỏi.

Ngờ đâu, chưởng thế phát xuất nửa vời lại bị một hấp lực dồn tới, bàn tay của y quật ngược trở về y, rồi bàn tay đó tát luôn vào mặt y.

Tiếp theo cái tát đó, y nghe nhói ở đầu, một bàn tay chụp mớ tóc của y nhắc hồng lên, quăng y ra ngoài xa.

Bọn Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi và Đồ Kiều Kiều chỉ cảm thấy mắt hoa lên, rồi nghe tiếng tát tay, kể đó Bạch Khai Tâm bay đi, đáp xuống cành cây gần đó, dính luôn trên cành.

Cả ba định thần trông lại kỹ, nhận ra bên cạnh Tô Anh, một mỹ thiếu niên đang đứng nhìn họ.

Thiếu niên mặc bộ y phục tươi tắn, song cái vẻ cao quý vẫn hiện lộ rực rỡ.

Thiếu niên xuất hiện cứu Tô Anh, song nàng vừa thấy hắn là biến sắc mặt, kêu lên thất thanh:

- Hoa Vô Khuyết !

Hoa Vô Khuyết nhếch một nụ cười.

Đương nhiên nụ cười đó phải nhạt, phải chua, ẩn ước có cái vẻ mỉa mai.

Hắn không quan tâm đến nàng, chỉ hướng mắt thẳng vào bọn Lý Đại Chủ, ung dung hỏi:

- Có vị nào muốn động thủ chẳng ?

Bọn Lý Đại Chủ kinh khiếp đến sững sờ, còn ai cất tiếng đáp lời hắn.

Hoa Vô Khuyết không nhận ra họ là ai, song họ thì thừa hiểu hắn.

Họ từng mục kích hắn dùng vũ công siêu phàm làm khiếp vía chị em họ Mộ Dung độ nọ, và hiện tại, họ mục kích luôn thủ pháp tuyệt diệu của hắn, hắn hóa giải thế công của Bạch Khai Tâm dễ dàng như một trò đùa !

Họ chẳng đến đời quá ngu mà tự chuốc cái thảm vào mình ?

Lý Đại Chủ cố cười hòa dịu, thốt:

- Bọn tại hạ rất bất bình trước thái độ bỉ ổi của con quỷ háo sắc đó, định giáo huấn gã một phen, thì Hoa công tử lại xuất thủ trước rồi ! Còn gì hay hơn, hả công tử ?

Nói như thế là để chứng tỏ ba người của họ không đồng bọn với Bạch Khai Tâm.

Không cùng một bọn thì đâu có cái việc trả thù, mà cần phải động thủ ?

Chẳng những thế, họ còn ngâm bảo Hoa Vô Khuyết đừng làm lạc, tưởng họ cùng một bọn với Bạch Khai Tâm.

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ, tiếp luôn:

- Rất tiếc là công tử xuất thủ nhẹ quá !

Cáp Cáp Nhi bồi thêm một câu:

- Công tử quăng gã ra như vậy thật là trừ khử cái gai trong mắt của bọn này ! Ha ha !

Bạch Khai Tâm vùng vẫy trên cành cây, định nhảy xuống đất, đồng thời hét lên oang oang:

- Bất quá ta chỉ muốn sờ soạng nàng một chút thôi, chứ có định làm thiệt hại chi đến nàng đâu ? Cái người muốn làm thiệt hại nàng chính là Đại Chủ ấy, lão ta định ăn thịt nàng đấy !

Lý Đại Chủ biến sắc:

- Hắn không được toại nguyện nên phát điên rồi, công tử không nên nghe hắn nói vu vơ !

Bạch Khai Tâm cao giọng:

- Chính người điên thì có ! Người điên nên mới ăn thịt người, còn nói là thịt đem nướng thì mất ngon, thịt non cần được lóc lúc con người còn sống mới còn đủ hương vị của nó ! Người dự định hầm thịt nàng ấy rõ ràng kia mà !

Lý Đại Chủ đỏ mặt:

- Tại hạ không hề nói như vậy đâu, công tử ! Chính vị cô nương đó nói đùa cho vui vậy thôi !

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Đó, công tử nghe hắn nói chứ, chính hắn ăn nói vu vơ, chứ cái vị cô nương kia đâu đến nỗi quá điên mà bình luận về cách nấu nướng thịt của chính nàng ? Trên đời này có ai thích để cho người ta ăn thịt, đã thế lại còn bày vẽ cách nấu nướng thịt của chính mình ? Ai có gan để cho kẻ khác lóc thịt họ còn sống nhăn chứ ?

Lý Đại Chủ không đành được cơn giận, hét:

- Đúng là người tổn nhân bất lợi kỷ. Tiểu tử đáng hận thật !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Còn người ? Người là kẻ ăn thịt người, song không ăn được cái đầu !

Có người ngoại họ không chuyên chú, đồng tâm hiệp sức đối phó với người ngoài, họ lại quay vào nhau, quật nhau, Hoa Vô Khuyết bình sanh chưa hề thấy cái thứ bằng hữu nào quái dị như vậy.

Hắn thở dài, thốt:

- Cái nghĩa khí của các vị đối với nhau, thật là đáng ngợi ! ...

Hắn không dùng tiếng trách, chỉ nói là đáng ngợi, nghe ra còn mỉa mai hơn nhiều.

Hắn chưa dứt tròn câu, Lý Đại Chủy quát lên một tiếng lớn, nhún chân nhảy vọt đến Bạch Khai Tâm.

Lúc đó Bạch Khai Tâm đã xuống đất rồi.

Y không tránh kịp, một chưởng của Lý Đại Chủy bay ra bắn y văng ra xa ngoài ba trượng.

Y rú lên:

- Đại Chủy ! Người dám đánh người ?

Lý Đại Chủy hét:

- Suốt hai mươi năm qua, không ngày nào là ta chẳng muốn đánh người cho chết. Ta sợ gì người mà chẳng dám đánh.

Bạch Khai Tâm chạy, Lý Đại Chủy đuổi theo, ngờ đâu Bạch Khai Tâm chạy được mấy bước liền ngã xuống.

Lý Đại Chủy nhào tới cả hai quần vào nhau, người này cố trườn lên mình người kia, người kia cố lật người này, họ ôm nhau lăn lộn trên mặt đất như hai tay đô vật, song khác hơn tay đô vật ở cái chỗ họ cùng mắng nhau oang oang.

Họ lại còn vung quyền đánh nhau bịch bịch, không chút nương tình.

Thật là một cảnh chói tai, chướng mắt không tưởng nổi.

Hoa Vô Khuyết vốn tính chính trực, thì khi nào hắn chịu được những diễn tiến đó ? Chính hắn mới là kẻ chán ngán hơn ai hết.

Hắn định ninh họ là những cao thủ trong võ lâm, không ngờ họ tầm thường quá chừng. Họ là bằng hữu với nhau, thế mà vì một lời nói chình chạm nhau, vì tranh giành sự sống với nhau, vì một quyền lợi cỏn con, họ choảng nhau trí mạng, ngay trước mắt ngoại nhân !

Hèn quá ! Hèn hơn cả bọn vô lại ở những đầu đường xó chợ, chúng còn biết hoạn nạn tương cứu, lợi lộc đồng chia, chúng chẳng có nghĩa khí cao thượng gì, song cái tinh thần giản dị của chúng còn sáng giá hơn tình bạn của bọn này.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười lớn:

- Hay ! Đánh nhau hay quá ! Đấm vào bụng hấn đi ! Nắm đầu hấn mà quật bóp bóp xuống đất đi. Ấn cánh chỏ vào ngực hấn ! Ha ha ! Phải ! Đánh như vậy được lắm đấy !

Đồ Kiều Kiều tạt lưỡi:

- Tuy nhiên, chẳng lẽ chúng ta cứ để cho họ đánh nhau mãi sao ? Nếu một người chết đi, thì chẳng hóa ra phải mất một số tiền mua quan tài chôn cất sao ? Hãy bước đến mà can họ ra chứ !

Lúc đó Lý Đại Chủ và Bạch Khai Tâm ôm nhau mà lăn đến phía sau một thân cây lớn.

Cả hai vẫn đánh nhau hăng như thường, mừng tượng hai con chó càng cắn nhau càng điên, vừa cắn vừa gừ gừ vừa thở ...

Xem chừng họ không chịu dừng cuộc đánh, có lẽ phải có một người chế mới xong cho.

Cáp Cáp Nhi lướt tới, kêu to:

- Thôi đi chứ ? Đánh nhau mãi sao ? Đánh đến chết người hay sao chứ ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu, nhếch nụ cười khế.

Hấn còn làm gì hơn là lắc đầu ? Đối với bọn người hèn hơn hạng vô lại, hấn cần gì phải can thiệp để khuyên ngăn.

Tô Anh vụt cười khan:

- Hoa công tử lắm mưu họ rồi.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Mưu gì ?

Tô Anh mỉm cười, tiếp:

- Công tử cho rằng họ thật sự đánh nhau ?

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Chẳng lẽ họ ...

Tô Anh cười hì hì:

- Họ tìm cách chạy thoát khỏi tay công tử, có thể thôi. Dù sao thì võ công của họ cũng khá lắm, họ có đánh nhau đến mấy trăm chiêu, cũng chẳng ai chạm vào người của ai được. Như vậy, cuộc đánh nhau của họ có nghĩa gì ?

Hoa Vô Khuyết vội xoay mình, phi thân lướt đến nơi.

Không còn một bóng người nào ở phía sau thân cây !

Nhưng nơi thân cây có mấy chữ khắc vào vỏ:

- Thủ hạ lưu tình, đa tạ ! Đa tạ ! Không từ mà đi, kể cũng có lỗi ! Không đủ can đảm, điều này thì đúng. Không đủ nghĩa khí, điều đó thì sai !

Hoa Vô Khuyết sững sờ, thù người một lúc, điểm một nụ cười khổ tự lẩm nhẩm:

- Quả thật, ta mắc mưu ! Thẹn vô cùng.

Hắn tự lẩm nhẩm, song Tô Anh nghe lọt, nàng cũng cười thốt:

- Bốn người đó chẳng khác nào bốn con quỷ sống, giảo hoạt, gian trá không tưởng nổi. Công tử là người trung hậu, là một người quân tử, tự nhiên phải lâm mưu bọn tiểu nhân.

Hoa Vô Khuyết phì cười:

- Người trung hậu ! Người quân tử ! Chưa chắc, cô nương ơi ! ... Bởi nơi đây, cũng có người bị tại hạ lừa !

Tô Anh trở mắt:

- Ạ ? Ai ?

Vừa buông dứt câu hỏi, nàng chợt tỉnh ngộ liền.

Rồi nàng cười tiếp:

- Phải kẻ mắc lừa là vợ chồng Bạch Sơn Quân ! Phải không công tử ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Chính là họ !

Tô Anh chớp chớp mắt:

- Tuy tôi dùng sức thuốc để cầm chân công tử, song thứ thuốc đó không làm hại đến sức khỏe của con người, bất quá có một ngọn gió thổi qua, là chất thuốc mất ngay hiệu lực. Chỉ vì lúc mang công tử đi, vợ chồng nhà ấy điểu huyết công tử. Vì thế mà công tử không trốn thoát họ liền lúc đó.

Nàng dừng lại, cười nhẹ mấy tiếng, đoạn tiếp luôn:

- Chắc là công tử có giả vờ trúng độc nặng, cho vợ chồng họ không đề phòng, rồi từ từ vận dụng công phu Di Hoa Tiếp Ngọc ngâm giải tởa huyết đạo cho mình. Huyết đạo được giải xong là công tử thoát đi ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Cô nương đoán việc như trông thấy tận mắt. Thông minh đến thế là cùng.

Tô Anh lại đảo ánh thu ba, tiếp nói:

- Theo sự nhận xét của công tử, thì tôi có đáng xưng là đệ nhất thông minh trong thiên hạ chăng ?

Nụ cười trên môi vụt tắt, gương mặt trầm lại, Hoa Vô Khuyết buông tiếng thở dài:

- Tuy cô nương có trí mưu vô song, nhưng tại hạ biết một người ... Gặp người đó rồi, rất có thể cô nương phải nhượng bộ ...

Tô Anh cúi đầu, thở dài, thốt với giọng u buồn:

- Công tử nói không sai ! Chẳng những tôi biết công tử muốn nói đến người nào, tôi còn bị người ấy lừa một lần nữa đấy !

Hoa Vô Khuyết lộ vẻ kinh dị.

Hắn toan hỏi, Tô Anh bật cười khan, tiếp luôn:

- Công tử là người ôn nhu, hòa nhã như thế, giờ đây cũng biết dùng đến mưu mà lừa người, chỉ sợ khi thân cận với kẻ ấy quá nhiều mà thành ra nhiễm phải thói tật của y. Có đúng như vậy không, công tử ?

Hoa Vô Khuyết cười hì hì:

- Gân mực thì đen, gân son phải đỏ, cô nương ạ !

Tô Anh cũng cười:

- Tuy nhiên người quân tử vẫn là người quân tử, cái thực chất của một người dù thế nào cũng chẳng tiêu tan được ! Sở dĩ thế, tôi đối xử với công tử thật là không đẹp, thế mà công tử không hề lấy làm điều, trái lại còn cứu tôi khỏi bị ô nhục.

Hoa Vô Khuyết lại trầm gương mặt:

- Cô nương có biết tại sao tại hạ cứu cô nương chẳng ?

Tô Anh nhìn hấn, suy đoán qua sự cải biến thần sắc của hấn, chừng như nàng thoáng khiếp hãi, nhưng liền sau đó nàng lấy ngay bình tĩnh, điểm một nụ cười đáp:

- Tôi đã nói rồi, tại vì công tử là một người quân tử.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Quân tử cũng có lúc giết người như thường.

Tô Anh cười lớn hơn một chút:

- Nhưng nếu công tử muốn giết tôi thì chẳng cần gì phải cứu, đúng vậy chứ ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Tại hạ cần phải cho cô nương biết ba điều. Điều thứ nhất là tuyệt đối không hề có sự tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc cho bất cứ ngoại nhân nào. Kẻ nào biết được bí mật ấy, kẻ đó phải chết, đó là lệ nghiêm cấm của Di Hoa Cung, không một ai được hưởng ngoại lệ.

Hấn nhếch một nụ cười, hấn cũng cười thành tiếng, song tiếng cười của hấn không còn nghe êm tai cho lắm.

Rồi hấn tiếp:

- Điều thứ hai, phàm là môn hạ của Di Hoa Cung, muốn làm việc gì, tất phải tự tay làm, nhất định không bao giờ chấp nhận có sự can thiệp tiếp trợ của bất cứ ai. Thì chẳng bao giờ có cái việc mượn tay ngoại nhân thỏa mãn tâm nguyện.

Tô Anh chưa tỏ một phản ứng nào:

- Còn điều thứ ba ?

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Tại hạ là môn đệ của Di Hoa Cung, thì vô luận làm sao tại hạ không thể phá hoại quy củ của Di Hoa Cung.

Tô Anh thở dài:

- Nói như thế là công tử cứu tôi để tự tay hành quyết tôi, đúng theo quy luật của quý cung ?

Hoa Vô Khuyết không nhìn nàng, lạnh lùng gật đầu, rồi gằn từng tiếng:

- Dù rằng sự tình bất đắc dĩ, song cái thế chẳng đặng dừng, cô nương ạ.

Tô Anh tiếp:

- Nếu vậy, tôi cũng xin cho công tử biết ba điều.

Không đợi Hoa Vô Khuyết hỏi, nàng tiếp luôn:

- Thứ nhất, công tử đừng quên là tôi đã có rất nhiều cơ hội giết công tử, nhưng tôi không hề động thủ. Bây giờ, công tử giết tôi, như vậy có bất nghĩa không ?

Hoa Vô Khuyết không đáp, chỉ thở dài:

Tô Anh tiếp:

- Tuy tôi biết sự bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc, song tôi không luyện được cái công phu đó. Mà tôi cũng không hề tiết lộ với ai. Nếu công tử giết tôi như vậy có bất nhân chăng ?

Hoa Vô Khuyết thoáng lộ vẻ khích động.

Tô Anh tiếp luôn:

- Thứ ba, công tử hãy nhớ cho, tôi là một nữ nhân, không có sức trói gà, một nam nhân ỷ mình có cường lực, toan khi phụ, uy hiếp, sự kiện đó chẳng những là vô lễ, mà còn vô sĩ nữa, công tử ạ.

Hoa Vô Khuyết cúi đầu.

Thấy đối tượng biến đổi thần sắc, Tô Anh sáng mắt lên. Tuy nhiên, nàng không để lộ niềm hy vọng nơi gương mặt, trái lại tiếp nối với giọng lạnh lùng:

- Giả như công tử muốn làm một việc gồm đủ bất nghĩa, bất nhân, vô lễ, vô sĩ thì tôi chẳng còn biện pháp gì nữa, trong trường hợp đó tôi chỉ còn cách cúi đầu, nạp mạng cho công tử xuống tay. Nhưng, sẽ có một người thất vọng, vì hành động của công tử.

Nàng gần từng tiếng, buông luôn:

- Người đó là Thiết Tâm Nam !

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu lên, kêu thất thanh:

- Thiết Tâm Nam ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Phải ! Thiết Tâm Nam ! ... Nàng có nói với tôi là công tử ôn nhu lễ độ, tôi hoàn toàn tin lời nàng. Tiếc thay, hiện tại thì ...

Nàng cố ý thờ dài, bỏ lửng câu nói.

Hoa Vô Khuyết khích động mãnh liệt, hấn giữ thân hình không run, song ngón tay run thấy rõ.

Hấn hỏi:

- Cô nương biết Thiết Tâm Nam !

Tô Anh trầm lạnh giọng:

- Biết suông, thì nói mà làm gì ? Tôi với nàng là thơ muội kết nghĩa đó công tử ạ.

Hoa Vô Khuyết có cái cảm giác như ai vừa quất một ngọn roi vào đầu hấn.

Hấn sững sờ, lâu lắm mới trở về thực tế, rồi chẳng rõ hấn tự thốt hay thốt với Tô Anh, hấn lẩm nhẩm:

- Không có thể ! ... Tuyệt đối là không thể !

Tô Anh mỉm cười:

- Giá như công tử không tin thì cứ hỏi nơi Thiết Tâm Nam, nàng sẽ nói cho công tử biết.

Hoa Vô Khuyết nắm chặt đôi tay, cất giọng run run:

- Hiện giờ Thiết cô nương ở đâu ?

Tô Anh đáp:

- Dù tôi có chỉ chỗ nàng đang ở hiện tại, vị tất công tử dám đến đó tìm nàng.

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt:

- Ngụy Vô Nha ? Cô nương đưa nàng đến chỗ của lão ấy ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Thì ra công tử cũng là người thông minh !

Hoa Vô Khuyết giận:

- Tại sao cô nương muốn hại nàng ?

Tô Anh bĩu môi:

- Hại nàng ? Nàng là tiểu muội của tôi, chẳng lẽ thơ thơ lại hãm hại muội muội ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Nhưng, Ngụy Vô Nha ...

Tô Anh cười lạnh:

- Đối với bất cứ ai khác, Ngụy Vô Nha là một hung thần, một ác quỷ, song đối với chị em tôi, lão hiền hơn Phật.

Hoa Vô Khuyết dậm chân, vừa quay mình, vừa gằn giọng:

- Bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc, thật sự cô nương không tiết lộ với ai chứ ?

Tô Anh nghiêm sắc mặt:

- Trước, không. Hiện tại, không. Sau này sẽ không luôn. Nếu có một người thứ hai biết, thì công tử giết tôi cũng chẳng muộn mà !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Lúc đó thì rất muộn chứ, cô nương. Tuy nhiên, tại hạ tin lời cô nương.

Hắn nhún chân, phi thân vào núi đi liền.

- o O o -